

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni překmurske evang. šinjerije reditel
i vďávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovník i vučitel.

Hodte k meni vsi...

Hári Lipót, ev. dühovník

„Hodte k meni vsi, ki se trüdíte ino ste oklajeni i jas vam počinek dâm.“ Kristuša čüdnó vablíve reči so tó. Vsáka zemelska zezávajóča rêč, štero nam lübézen dá na vüsta, iz tê rêči prihája. Gda mati zové k sebi svoje děte, gda že odrašena deca zovéjo k sebi na počinek v težkom deli obtrüdjene i obstarane svoje stariše, gda od Gospodnoga Bogá vküperprikapčena srca zovéjo eden-drügoga pred oltár, vsáke cërkví, vsáke šóle, vsáke bolnice, vsáke sirotinske hiže zezávajóče reči so vse i vse Kristuš Jezuša eti zezávajóči rêči blájženi i veselí náglas.

Hodte k meni vsi... Jezuš v tej lêpi rečáj v prvoj vrsti samoga sebě postávi pred nás, k komi se naj paščimo, k komi naj idemo, ár se na potáj našega žitka najdemo tüdi z dosta drügimi zváči.

Zové te správlanje zemelskoga premoženja i bogástva i tó ti právi, da je na etom svëti edina vrëdnost samo zláto, z tэм si vse lëko správiš, tüdi ešče morálne i dühovne vrëdnosti, ár v tom svëti etak gučijo: bogáti človek je pošteni i čeden človek, siromaški človek je pa zločastni i bedásti človek.

Zové te telovno poželénje. Tó poželénje nájvečkrát ne pozna nikše zádivě, nê bože, nê svetske zapôvedi, ne poslúša na stariše, nê na dober tanáč, ne pozna

morálni zádiv, vse tó odvrže od sebé i z pôti vžívanja zemelski dobrôt i lepôt, ár tak právi, da je živlénje krátko, grob i smrt pa je dŭga.

Ka pomëni tэм lüdém Kristuš? Mogoče njim je samo strašliva mumia, štero so stári tráki med svojimi veselícami nosili po veselíčni prostoraj, da bi razveseljávajóče lüdi tüdi na premenlivost opomínali. Tej veselí lüdjé se tákšega hipa prestrášijo za krátek čas, ali potom se pa znôva smejejo i brezi brige veselijo.

Ka je pa tebi Kristuš? Boží odposlá-nec, ki je záto prišo, da bi tebi pokazó vekívečnosti pôti. On je nébe pozvác, ki dostakrát v samoči i z bolëčim srcom jóče za tēbe, kak se je jóko na brēgi Jeruzálema za vöodebrání židovski národ etak erkôči: kelikokrát sem štéo siní tvoje vküpespraviti, líki kokôš svoje piščance pod perôti i nê ste štéli.

Ali Jezuš dönok nigdár ne obtrüdi tebé vábiti i zvati, On je za tēbe gotov i pripravlen v vsákoj minúti mrëti, rávno záto te tüdi v etom postnom vrëmení tak lübeznívo zové k sebi.

Hodte k meni vsi... Nê samo vi deca, ki ešče potrebüjete včénjé verénávuka, nê samo vi starci, ki žé dosta časa máte moliti i v cërkev hoditi, kak tó ti neverni právjíjo, nego vsi, očevje, matere, mladénci, devójke, siromáki, bogátci, zevčeni i nezevčeni, ár brezi Kristuša i brezi Njegovoga návuka v gvüšno pogübelnost i smrt bežite.

Hodte, ki ste trüdni. Vezdášnji človečanski národ je preveč trüden. Eden obtrüdi v deli, štero delo dén za dněvom veliko mōč zahtěva od njega. Drugi pa obtrüdi v brezposli, v brezdeli, hoděči i brigajōči se za vsákdeněšnji krüh. Eden obtrüdi v správlanji kém več zemelskoga premožěnja i bogástva, drugi pa tüdi obtrüdi v zaprávlanji indašnje, od očákov herbane erbijske.

Hodte, ki ste oklajeni. Ki občütite bremen greha, ki v dvojnost spádnovši občütite, kak vás šatan k sebi vlečě i k sebi zvěže, da bi vás tak naveke v pekla kmično vōzo zápro. Vi, ki bi se radi oslobodili od kaštige i záto dén za dněvom z Pavel apoštolom etak zdühávejte: Jas nevolen človek, što me oslobodi z těla ete smrti.

Hodte k meni vsi. Tak nas zové Kristuš, ki je žé na pōt posta, na pōt strašnoga trplěnja stōpo. On, ki na toj pōti samo edno edino orožje nosi z seboj, tō je tisti križ, z šterim premága grěh i Šatana, na šteri križ je s svojov rděčov, nedužnov krvjōv napiso gori svoje světo obečanje: i jas vam počinek dam.

Brat i sestra! Mir, pokoj, zadovolnost, blájženstvo iščeš! V trplěnji, žalosti, med britkimi skuzami potróštani ščeš biti!

Vse tō edino v Kristušovom križi nájdeš

Hodi . . . !

Hodi dūša zdaj vu postnom vrěmeni
K Jezua križi i tam si počini.
V toni se vu njegove bolečine.

Ja, zdaj ti je v eti světi dněvi
Etomi světi odpovedati
I držati se od márne norije.

Hodi zdaj tá vu on ogradčěk tihi,
Gde se Jezus v dūši z mantránjem bori,
Vu teškom boji te grone smrti.

Čuj ga, kak se on tam Oči molí:
„Dáj mi ete pehár preminoti,
Dōnok, Bōg, naj se tvoja vola spuni!“

Hodi tá i vídi, kak na sramoto
Pletějo tam njemi z trnja korōno,
Kak krvávo orani njemi glavō.

Oh vídi, kak brezi edne řeči
Se z bičom dá biti i splivati,
I tō vse za těbe! Dūša verješ tō?

Hodi, ár moreš njega na desnici
Tiho na Golgotho vōzprevoditi,
Žajim idti tō pōt, štera vu smrt pela.

Na pokōro zové on te svoje.
Tüdi ti požaluj grěhe tvoje,
Za šteri volo razpetijo njega!

Hodi tá, na pūsto „Temena mesto“;
Gde je tebé Jezus od smrti řešo,
Gde je svojo drágo světo krv točo.

Tà gde je Boži Ágnc vmorjeni,
Od Stvoritela zaostávleni
Visi Sin na križi; tebi na dobro!

Slavička smrt.

2

Pisala: Roy Kristina. — Poslov. Flisár Jānoš.

— Trnok mi je žao za tō málo rōžo! Bōg drágo, ka je čütla med méranjem? Jeli je jo bolelo kaj? Naša preminōča kralica (mática) nam je dostakrát právla: Či edna včělca pōleg Bože vōle živě, zdrži Bože zapōvedi i na Bože pozávaje vōpremině, jo nika nebolí. Záto se nika neboj, rōžica se ednōk na nōvi, lepši žiték zbüdi. Vezdášnja kralica je meni právla, pa je ona dosta světa vidla i nájmodrěša včěla je na cětoj zemli: „Či eden cvět vmerjě, ostáne žnjega edno sūho zrnjičke. Gospodin Bōg njemi je žiték podělo. Vu zemlō spádne, tam oživě, kak naše belice; gori zrastě i nē samo edno, nego vnogo cvětja bode žnjega. Po smrti vsigdár drügi žiték nasleduje, jakši od prvěšega.

Oh, drága včělca, prosim te, opitaj tvojo kralico; ka bode z-méne, či vmerjém?

— Srdcá, máli slavčěk; zdá te pa Bōg sprevájaj! Domō morem nesti mēd, že ga dosta mámo. Popěvaj li batrivno nadale pri nas! Naša kralica je tak dosta dela mēla vu eti dněvi, ka je ni vnoči nē mogla spati; ár je bogme nē malěnkost k-našoj domovini prispodobno držávo ravnati — i edno gojčno je etek právla. — Či bi Bōg nebi stvōro slavička, što bi nás veselio po nočáj? — Istina! — je skričao gori veselěč slavičěk. Tak bom ešče vu etoj noči z-cěle mōči popěvao, naj vas vse obveselim.

Včělca je dale letěla i slavičěk je premino med grmōvjem. Vse drevje ga je srdcá pozdrávlalo, ár je li hitro svoje delo, drevje čistiti od škodliví žūževk, začno odprávlati.

Tak je živo slavičěk vu natüre držávi i vsáki je svedōstvo mogao djáti, tō je tō spoznati, ka je dobro činio, ár se je vsigdár pōleg Bože vōle paščo činiti.

Hodi i stani pri križi stojěci
 I od njega nikam dale ne idi,
 Tam je tvoje mesto, dráži kršćenik!
 Tam se vrži doli na kolena,
 Zahváli Njemi z cěloga srca;
 Ágneci! Důša, ki je tvoj Sredbenik!

— *Silvanus.* —

Môč križa.

Nega na světi tákšega mesta, štero mesto bi telko lůdi goripoiskalo, kakpa Golgotha — tó mesto večne tužnosti i groze. Malo světkov mámo, šteri bi nam tak globoko v srcě, v življenje ségno, kak veliki péték. Na té světek i tisti goripolščejo cerkve, ki je skóz edno leto vóokróžijo; nikša nevidóča móč nas vleče.

Mogóče zató, ár mi vsi več-menje poznamo nikša „Golgotha“ v svojem lastivnom življenji i več-menje smo mí vsi križ nosěci, trpěčega srca, zmantráne důše lůdjě. Za volo naši binov, dostakrát pa za volo drůgi nosimo križ na ramaj naši i tak dobro je nam počínóti si, odehnoti pri križi Kristušovom i tak nůvo žítka batrivnost, nůvo žítka móč zajěti na nadaljávanje naše pōti.

Na velki péték več vrste lůdi stojí pri križi Kristuša. Tam so oni, kí v svojem živlěnji teliko veliki pétkov májo; skoron vsaki den po pōti Kalvárie k Golgothi pridejo, kem šorš je edno tiho mantrništvo — med njimi so očevje i ma-

tere, ki trpeti morejo za volo hůdóbe decě svoje; nevolni sirotičje, kí so zgúbili za detinstva stariše i nigdár so ně čútili bōžanje materske lůbězni; vdovice, ki se z nezgojenov dečícov borijo za vsakdeněšnji krůh; tam so med njimi oni slugi Gospodnovi, kí na svekłóčo, v edno lepšo budóčnost ščějo pripelati svoje ovce, svoj národ, ali med okornim, nevórvanim národom njihovo opominanje i včěnjě „kričěci glás v pűšćávi“ osláne.

Tě vsi prerazmijo i preživějo Kristuša bolečino tam na križi.

Jestejo potem oni, ki přěk obínejo križ Kristušov, kak Marija i Jánoš apoštol, ár njihovo življenje je sploh vkůperprikapčeno z Kristušovim življenjom.

Drůgi páli ozdaleč glědajo na te križ, ár so ečče ně prerazmili, što je njim te na njem rozpěti.

Páli drůgi z nepřijátelstvom i z odůrjáváním glědajo na te križ i revsov sílov bi ga radi v prah porůžili. Preveč njim je na pōti. Nemrejo brezi vse čútěnja mimo njega.

Z križom se ednók vsaki srěča v svojem živlěnji i té de mogo vóvjáviti svoje misli, svoje čútěnje, ali je za Kristuša, ali prōti njemi. Edno trětje nega. Či je za Kristuša i za Njegovo králevstvo, té méрно vzeme na rame križ svoj i tak de nasleděvo Jezuša tůdi po pōti Kalvárie, z poniznim srcem, ně samo po pōti díke i hožane. I tó zató, ár je potom práve vóre prerazmí, ka

Tó je biló prinjem to nájjakše, či so ga bár lůdjě za spēvanja kralá imenůvali; pisali so odnjega v-knigaj i časopisaj; probali so ga vsákeféle dób podrůgačiti; na violinaj (goslaj) flautaj, v-pesmaj, ali nikomi se je ně posrečilo tó dosěgnóti, (zató je držáni v-tak velkom pošťenjě) od šteroga je on bár nika ně znao, niti se je ně sōmno. Samo edno světo dužnost je poznao, za tó je živo: Stvoritela díčiti i njega stvorjěnja blagoslávlati; tó je tůdi verno spuno i či je Bóg zadovolen bio žnjim — ně je iskao drůge díke.

*

Sprotolětje je minólo, preminóle so tůdi vse rōže. Gda je slaviček vido nji preminěnje, hěnjao je spopěvanjem i večkrát je v-misli vtónjen na grmůvja vėkaj sedo. Eden děn se je veliki vihěr zbůdo, deždž se je lěvao, toča se slpávala. Oh, nakeliko je vse opűšćeno, gda se je vihěr vtihšao! Vsáki ftiček se je mogao na

sunci sůhžiti, ár se je do kōže namočo. Vsáko-ga gnezdó je pokvarjeno, štero je ně bila čůda, vēm je vihěr ečče veliko drěvje vózobrnó z-korenjom vrěd i v-stěblaj přěk zlámalo vu lōgi. Voda se je vu velikoj povůdni valila na dól i vse vnesla, ka je pred seboj naišla.

Slaviček, či je bár sam tůdi namočeni bio, je semtá lětao i tróštao náimre čarnoga kōsa i štiglice (zebice), šteri so se jáko plakali za zničene svoje mláde. Zlámáno, vóspodrěto drěvje je tůdi tróštao i kak je tak ese i tá lětao, se je namero na svojo pajdáškinjo, na málo včělico. Siróta celó drěvěna je bila i pohájala je. Z velikov pazkov je jo lepó vu klůnděc vzěo i nesao jo na edem grm i doli djao na eden listek, naj jo sunce posůhží i sěgrěje. Ali da je včělica včasi ně přišla k-sebi, začao je popěvati. Tak lepó je popěvao, ka je cěli opűšćeni kraj, brěg i dól donio od njegove pesmi.

pôt k nebeskoga Oče blájženo prebiválišče přek Golgothe pela, za Jezušom. Či je pa té človek proti Kristuší, té de se bráno križa, psůvo, preklinjo, ogibo de se ga, ali križa se nede mogo ognoti, dohiti ga križ i na njega spádne i ga vkůper zdrobi, ár je ně mőo mőč vere.

Križ Kristušov je „kamen spotikanja,“ . . . „tem, ki se skvarijo, je bláznost: nam pa, ki se zvelličamo, mőč Boža.“ (I. Kor. 1—18.)

Obinimo přek záto križ Kristušov
i molimo se k Njemi ztův molitvov:

„Oh nedůžni ágnec boží,
Za nás vmorjeni na križi!
Ti si na mantre šo volno
I trpo vsa dobrovolno,
Gda si se za nás aldůvao,
Da bi nás mők mentůvao.

Smilůj se nam Ti, oh Jezuš, oh Jezuš!“

Zakrivalo cěrkvi razpráščilo se je na dvoje.

HÁRI LIPÓT evang. důhovnik.

Po Jezušovej smrti so se različna čůda go-dila na zemli. Med těmi je najčůdněši i nájveč govorěči opomin bio, da se je jeruzálemske cěrk-vi zakrivalo, štero zakrivalo je tam v cěrkvi za-krivalo pred človečimi očmi tő světo město, ed-nők samo razpráščilo na dvoje. Tő světo město je bože bivališče bilő, nálmre tak so tő mislili i vervall izraelitánski lůdję, tő zakrivalo je pa lőčilo lůdi od Bogá. Ali gda se je pa žé vse

spunilo, té se je tő zakrivalo, tã stěna, ki je lő-čila lůdi od Bogá, tůdi doliporůšila, zakrivalo se je razpráščilo. Po tom dogůdki nega več ták-še oblásti i mőči, tákšega zakrivala, štero bi več moglo človeka lőčiti od vekivečnoga i milostiv-noga Bogá, ně ete svět, ně grěh nas ne more na tő prisiliti, da naj mi ne žívěmo v miri z Bógom.

Ali ti človek, ti si pa vseedno dőnok ešče tak daleč od Bogá. Čůdůvajőči čůješ i poslůšaš, da se je Bóg po trplěnji i smrti svojega edinorodjenoga siná Jezušã zmiro z světom, z človekom, v tebi se pa dőnok ne prebůdi nikše vůpanje, svoje srcě dőnok nemoreš i neščeš popolnoma prekdati nebeskomi dobrotivnoma Bőgi. Náj bode záto že ednők tebi znáno, da je med Bógom i med tebom tã ločěča stěna samo vno-žina tvoji grěhov i tvoje hůdobe. Tő stěno, tő zakrivalo zőpstom ščěš doliporůšiti s svojov lastivnov mőčjov, zőpstom ščěš dosta dobroga čini-ti, s těm ne prideš bliže k Bőgi, i tůdi Bóg ne pride bliže k tebi. Ti v svojoj molitvi za svojega očo imenůješ Bogá, i dőnok pa ne slůžiš njemi tak, kak je děte dužno slůžiti i poštůvati svoje stariše, rávno záto pa tůdi zãman čãkaš, da bi se ta visika stěna doliporůšila. Man-tráš samoga sebě, dosta lůdi mantráš sebě, ali dűševnoga mira nemorejo zadobiti.

Oh nesrečen brat i sestra, zarazmi žé ed-nők po tak velkom trplěnji, da človeča mőč sãma grěhov zakrivala nigdár ne bode odstrãnila i doliporůšila. Človek, zakaj ne bežíš, zakaj se

Potőčeca voda je šůměla, tak da bi banda igrala. Vse raztirane, odnemorene, tůžne ftičice so se otavile, vesěle so grátale i otavile so se i rőže, náras, vu zráki muvěči sumičje, zuněče žůževke. Zlãmáno velko drěvje je tãnihãlo staranje i gěćanje na slavička lěpo spěvanje. Vse — vse se je na črstev žitek zbůdilo: ali z tě edno je ně znalo, ka je tő njega koštalo. Slaviček se je spozábao sam z-svoje bolezni, gda se je za ti drůgi bolezni otávlanje trůdio. On je tůdi teško oranjeni grátao, nálmre glavičico je komaj mogao goridržati, ár njemi jo je oranilo edno kusto zrno točé. Drevěna njemi je grátala od mokrőče. Ešče ednők je začno edno dugšo trillo spěvati, vlěkao jo je tak, da bi nigdár ně konca měla; tak da bi njemi srdcé nagůt štelo vőskočiti. Ešče ednők je nakano z-cěje mőči dičiti Stvoritelã — bár je njegovo gnezdō tůdi zničeno i gder si je ně vedo na počinek dolinagnoti glãve . . . Li je

dičiti šteo Stvoritelã i obeseljãvati njega stvorjěnja.

Trilla se je naednők nanágli pretrgnola. Slavička oči so se omračile; glavičico v-enkraj nãgno, srdcé njemi hěnjalo slůžiti i doli se je obrno vu grmã goste mladike.

— Ka te je dosěgnolo, málí slaviček? — ga pita znůva na žitek zbůdjena včělica i po-stráhšena njemi je namali na prsi sěla, štere so se že od poměnkãnja odůhãvanja samo narěci i malo prizdígãvale.

— Málã včělica, jas že znam, ka je mrěti? Pově potočeci, naj pozdrãvi moje brátšeke, naj li dale verno spěvajo, dokeč do eti na zemli. Jas sem že spopěvao Žerjãva, tő je tő mojo slědnjo nőtq. Či nás Stvoritel pozãva, smrt je ně pretežka.

Včělica se je jőkati začala, vkůp je pozvãla ftičice, štere so se žnjov vrěd žalostile i starale:

ne paščiš k Ježuši, zakaš ne prosiš Njega pomô-
či? Ali nevěš, da so Njegove rokē ešče na križ-
nom drēvi bilē za tehom, prôti tebi vōvtēgnjene.
Hodi pod Kristušov križ, tū si počini, tū nájdeš
trôšt, mir i pokoj. Hodi tak i tákši, kakši si v
naturi. Srcē ti krvavī od grēha trnja, žitek ti tr-
ga hūda oblāt. Hodi bativno i tam pod križom
prosi i moli z vervajōčim srcem za odpūšćanje,
boš žē vido, da se zakrivalo odstrāni, vnožina
grēhov te već ne bō sprevājala, trnje te već ne
bō bođalo, zakrivalo se rozpōči i doliporūši, z
nēbe pa bō milošća, grēhov odpūšćanje i zveli-
ćanje rosilo na tēbe, Bōg pa svoje očinske lū-
bezniwe rokē vōvtēgne, obinē te, kak ednōk toga
zapravlivoga sinā, i znōva boš znao moliti, pro-
siti, hvālo dāvati z detinskim srcem i z detin-
skov vernostjov: Vekivečen Bōg, drāgi moj Oča,
mir i dūšni pokoj si mi spravo, menē nezahvāl-
noga, zapravlivoga, ali zdaj jōkajōčega i poko-
roćinēčega sinā svojega si nazāpžēo v svojo smi-
lenost i milošćo, i odpūsto si mi grēhe. Tak sem
spozno tēbe za svojega dobrega Oča, ki se
vsigdār za mēne skribiš. Zdržimo zāto prav vsi
Pavel apoštola ete reči: Za Kristuša tak v po-
selstvi hodēči, liki da bi se vam Bōg molo po
nās, prosimo za Kristuša, zmērite se z Bōgom.
Hodmo od križa pred Kristuša, ki je goristano
od mrtvi, naj nas on blagoslovi i potrdi v prā-
voj veri. Pripravljajmo se na veliki vūzemski svē-
tek i zāto z čistim srcem etak spēvajmo na kon-
ci postnoga vrēmēna:

Sredbenik moj! Ti, ti mi boj
V smrtnoj sili pmoćnik,
I pri oči milošće
Milī zagovornik.

— Māli slāvček, kak bomo živeli brezi tēbe,
žto bode nās po etomtoga trōštao?!

Zdā je ešče ednōk malo gorlōdpro klūnčec
i z-milim glāsom lepō, namālī, obslēdnjim, vsig-
dār bole potūhoma spēvao ino naveke zāspao.

— Slaviček naš je vōpremīno! Slaviček
naš je vōpremīno — je glāsila māla včēlica
turoben glās vsepovsēd, gdeta je letēla i za
māli čas je nezrečēna žalost obsēla cēlo ložno
držēlo. Ftice so se spozābile z svojega od vihēra
včīnjenoga kvāra med tōv skrbnostjov, kak naj
mājo z vrēdnim sprēvodom tāpohraniti lūblēnoga
slavička; toga krālevskoga pēvca.

Prišao je te čarne dlake kōvran, pazlivo
ga je dolipoložo na mehōra blazino. Krt je začao
grob kopati. Ftice so ga z-pérjem i mehōrom
vōpodmetale i z-korinami okinčale i tak na tō
blazino, liki na mrtvečo leso vlegle. Včēline so
tūdi prišle z kralicov i začale so žalno nōto zu-

Živlēnje za živlēnje.

(Poslovenčo V. Korošec.)

(Nadaljāvanje)

Pašči se vō, naj rēši svojega brata. Prišao
je do temnice, tam so ga stavili. Prosi, naj ga
pūstijo k ravnāteli i tō tak odločno, prosēč, ka
so se ga smilūvali i odpelali k ravnāteli.

„Jas merjēm za tēbe!“ Té reči so genole
tūdi ravnātela v dno dūše, gda je je prečto.
Spōmni se, kak lga je ponižno proso človek,
šteri je slao pred samov smrtjōv, spōmni se na
oni blāgi i mirni pogléd, šteromi se je nē mogo
prōtistaviti — v velikoj razburkanosti odnesē
pismo sodci.

Té ga prečtē i začne krivca spilāvati. Mlājši
brat pripozna vse: prēšnje živlēnje, slēdnje vmor-
stvo, strah, beg i njegovo gido mućanja i zaklū-
či s prošnjov: Osmrtite me, pūstite me mrēti!

Reči mrtvoga: Jas merjēm za tēbe! so bilē
sodci svēte v cēloj veličini. Tak velki āldov ne
sme biti zaman, ali zgūblen. Zvūnredno prijaz-
nivo poglédne toga, šteri je bio tālnik tak velke
lūbēznosti i prāvi, ka nema pravice, ka bi ga
prijao, kapa ešče osōdo.

*Zitek i sloboda sta njeml bilā s tem za-
gvūšana!*

Z pismom v rokaj se je vrno pomilošćeni
nazāj na stanovānje, gde je z virtim srcem zdū-
hāvao k Bōgi i Njeml odkrivao svojo žalost i
obžalūvanje: „Gospōd, ne dopūsti mi mrēti v

neti. Potočeca voda njim je pomagala. Tihi hlād
je geno ibojn-sivi zvončekov cvetje gibati, šteri
so vsi zvonili. Sunce je bliščēč sijalo i segrēvalo,
gda so gyāmarje grob zakāpali.

*

Tak so pokopali slavička i vsi so ga glo-
boko žalūvali, ār njim je vsēm jāko falio. Tak
verno je spunjāvao svojo svēto dūžnost: dokonca
je dičo Stvoritela i blagoslāvao njegova stvor-
jenjā.

*

Kapa ti, sin človeči, kak spunjāvaš od Bogā
na tēbe zayūpane dūžnosti? Jeli te bodo ednōk
objōkali lūdje? Jeli zadovolen bode z-tebom
Bōg Svēti dnes i navekiveke?

Či nē, ka bode potom?

(Konec)

grěhi! Drůgi je za njé vmrôl Pomágaj mi prôti grěhi. Napravi me vrědnoga nositi obleko onoga, šteri je mrô za méne! Pomágaj mi ohrániti jo brez zamázanosti i obari me brez vsakšěga grěha!

Od toga časa mao ga lůdjé ně so već poznali, tak se je spreměno. Bio je kak tihinec med njimi, čiravno je bio do nji pun lůbézni i pošťuvanja.

V začětki so se zelo trůdili njegovi prijátelje, ka bi ga povrňoli v přěsnji žitek i ga nagovárjali, naj pride tá, kama je že prve hodo. Ali on je všem „nirno i odločno odgovárjao: „Oblečeni sem v té gvant, nemrem priddi; moj brat nebi nigdár šô na tákši kráj!“

Pomali so ga hěnjali draždžiti. Spreglednoli so, ka je sakši njihov trůd zaman. Nášterni so ga sčista zapůstili, drůgi so se njemi približali i s pošťuvanjem glědali tak gvant, kak onoga, ki ga je noso. Z pošťuvanjem so glědali tůdi njegov světi, Bôgi posvečeni žitek; ali ně samo tů, tůdi sami so zapůstili grěh i začnoli živet i kak on.

Dosta lět je přěšlo. Njegovo pobožno živlěnje je dosta sáda prineslo. Přišlo je tůdi vrěmen, gda je Bôg poslůhno ono přěčasno željo toga mlájšěga brata: „Daj mi mrěti!“

Gda se pretrgne zemeiski žitek, teda se začne věčno živlěnje. Zdá sta se teva dvě brata v věčnosti za vsigdár vjedini.

Mlájšěga brata so po njegovom želěnji pokopali v obleko starěšěga brata oblečenoga. Ali znamenůvanje toga so ně mogli pozábiti niti njegov i poznáni, niti tisti, šteri so od toga čili.

Dogodba se skončáva, ali nej njěni pomen; tů ešče dnesdén valá po cělom širokom světi. Tiče se vsakoga člověka osebno; tůdi tebé, ki čtěš ete redi.

Znábidti máš dostakrát přiliko, da vzemeš v rokě evangeliom, da ga čtěš, ali čůješ. Ali zná biti, ka vse tů je samo ostalo na površini tvoje dűše i ně šlo v globino. Poglůbi se ednůk v reči sv. Pisma i v tů, ka ti pokáže od žitka i no smrti Kristuša, Odkůpitela. *Tak trnok, kak te je lůbo, tak je tůdi trpo za těbe. Dao je svoj žitek za tvoj žitek*, nej samo za tů, naj te oslobodi sůdbe i věčne smrti, nego tůdi za tů, da te oslobodi grěha i da te pokrepi, ka bi lěko živo v Istini. On je mrô za těbe, da bi ti, očiščěn po njegov i krvi, oblečen v Njegovo pravičnosť na nůvo rojen i pokreplen po Njevom Dűhi, nekrivičen i nedůžen bio otrok Boži. (K Fil. 2, 15). Premisli tů s právím srcom i pově, jeli ně so tů reči za těbe od Gospoda samoga!

Premisli, v tvojo obleko oblečen, pokrit i zamázani z tvojimi grěhi! „... On je mrô za těbe!“ Zdá si mogůči oblečen v Njegovo obleko zvěličanja, světo i pravično živet i Njemi na díko.

„On je za vse mrô, naj ti živůči věč neživějo sebi nego tomi, ki je za njé mro i goristano.“ (II. Kor. 3, 15.) (Konec.)

Vůzemski glás. (Ján. 20, 1—18)

Pri Jezušovom odprětom grůbi dvě v beli gvant oblečeniva angela glásita žitka zmágo obri smrti. Ali vesěli vůzemski glás angelov dnesdén vnůgim samo do vűh pride, tůžne smrti glás njim pa přehodi cělo srcě. Zátô pa nájvěč lůdi nema vervanja v goristaněni i nenájdejo právoga dűsevňoga veseljá v tom vůzemskom glási. Pa bi vsaki krstšenik v srcej mogo meti eto krepko ogvűšenost: Kristuš je stano z mrtvi, Kristuš živě i mi se přebůdimo na věčno živlěnje. Či bi tů ogvűšenost meli, te ne bi vkůperpotrěti stáli pri škrinji lůblěni naši i te bi naše živlěnje vnogokrát náčiše bilô, kak je pa, ár bi vedno pred nami bilô, da mo ednůk račun mogli dati od našěga zemelskoga šafarstva.

Ali što zná, komi kelko vrěmena trbě k tomi, da od velkoga pětka do vůzma přide. Jestejo, ki samo do Jezušovoga groba pridejo i dale nigdár ně. M. Magdalěna se je tůdi samo k Kristušovom i grůbi napótila, do toga mrtvoga Kristuša, da ga tam ešče ednůk objůče i tak vtiša velko žalost svojego srcá. Ali tam jo je ešče věkša žalost čakala, ár niti Jezušovo mrtvo tělo ne nájde věč, samo te odprěti grob. Groza jo obide i misli si, da so Jezušovi nepřiatelje odnesli njegovo tělo. Biží k Jánoši i Petri, ali těva jo tůdi nevěta potrůštati. Ide i dale se jůče pri tom práznom grůbi, dokeč jo Jezuš ne oberčě i njěna žalost se té spremeni na velko vesělje i z blájženstjov glási, ka Jezuš živě, da je našla toga vůzoga Jezuša.

Kelkokrát se i mí brezi vűpaznosti jůčemo př i škrinji, ali grůbi bližnji naši. Jezuš i nás oberčě s svojimi světimi rečami: „Zakaj se jůčěš? Jas sem goristaněje i žitek, ki verje v meni, či vglih merjě, živě!“ Samo, ka mí dostakrát se glůhi napravimo i neščemo poslůšati trůšt Jezušov. Bizímo k lůdem, v drůštvo, zgrábimo za kupico, da se potrůštamo, ali vse zaman. Právi trůšt je edino Jezuš mogůči dati. Ali té Jezušov trůšt samo tisti zadobí, ki velko lůbėzen má do Jezuša i krepko vervanje. Pred lůbėžnostjov i vervanjem se odprějo vekivečnosti skřivne dveri i skůz žalosti i vcaglűvosti meglě zavůdi naša dűša čůdnost nebeskoga králestva, gde nega věč smrti, trplěnja, samo vőkivečen žitek i blájženstvo jeste. Prerazmimo, de je grob ně konec živlěnja, nego dveri vekivečnosti, nůvoga živlěnja.

Tů blájženstvo i věčno živlěnje istina, samo tisti zadobí, ki verje v Jezuši i pōleg Njevoga sv. evangeliuma živě. Od te naše vere moremo svedostvo činiti pred světom z rečami i z djánjom. Svedostvo od toga, da smo se mí srčěli z tem živim Jezušom, ka smo mí Njega spoznali, kak našěga Odkůpitela i Zvěličitela. Svedostvo moremo činiti z tem da se borimo prôti vsakom i grěhi na světi, prôti nepravičnosti, nepobožnosti i šřirimo Kristušovoga evangeliuma věčne pravice. Oni je goristaněje i věčno živlěnje, ki merjějo grěhi i živějo Kristuši, ki ne živějo samo telovno živlěnje, kak živázen, nego se skrbiťo i za dűšo.

Ednůk se vsi mámo srčěti z Jezušom, ednůk nás vsakoga oberčě, či prve ně na veliki dén, gda přide sůdit žive i mrtve. Od našěga oponášanja, živlěnja je odvisno, ali de Jezuša glás, groze, sůdbe glás za nás, ali pa glás vůzemskoga veseljá. **Juventus.**

Edno veseló pismo.

HÁRI LIPÓT evang. důhovnik.

V preminóčega stóletja drúgoj polovici, gda so austrijci i talijáni velike bojuje meli med se-bom, je v austrijsko slúžbo stópo túdi eden nemški proteštánuški veliki herceg. V bojni pri Magenti so ga prijatelje vidli, da je zgúbo svoje živlénje. Njegovo smrt so túdi hitro naznánje dálí tén obstaraním roditelom. Té tužen glás je pa veliko šalost i bolečino spravo njegovomi vernomi lúdství i esče bole pa starišom.

Ednók je toga pokojnoga hercega cěla družina vkúpe bila v svojem grádi, gda samo ednók tomi tužnoma oči edno pismo přinesé sluga. Tó se je ne dugo po tistom zgódilo, kak so zvedli za smrt svojega lúblénoga siná. Oča taki spozna na kuverti pisávo svojega siná, túdi taki přečtě pismo, ali v bolečini i žalosti ga skuze polejějo, i na dátum i mésto, gda i odkud je biló pismo posláno več niti ne gléda, záto ne opází, da je pismo sin ně před tistov bojnov napiso, nego po bojni. Túdi mati je přečtěla pismo, túdi ona se je samo britko zajókala i ně je na písmi opázila nikaj nenavádnoga.

Navzôči je pa bio túdi té držine eden stári dober přijátel. Túdi on je v róko vzéo tó pismo i mirno je přečto, ali on je žé nikaj napamet vzéo, záto je tó z mirnim i gvúšnim glásom začno připovedávati erkôči: To pismo je iz Francije přišlo i biló je pisano po tistoj velikoj bitki, gdé bi méo spádnoti vaš sin. On je pa bio v toj bitki samo oranjeni, tak je přišo v Francijo kak zgrábleni voják, živ je i v krátkom vrěmeni popolnoma ozdrávi.

Vsi si léko mislimo, kakše veselě i radost je obvzelo stariše. Istina da so v začétki esče dvojěče glédali i pitali: ali je tó mogôče? Začnoli so pa znôva čtětí tó pismo i zdaj so řesan vidli, da njihov přijátel má istino. Njihova dvojnost, žalost se spremeni v veliko radost i hvá-lodávanje, ár njihov sin živé.

Tá krátka hištória nam lepó ilustrira tisti lúdi dvojnost i radost, ki so obprvič čúli, da je Kristuš od mrtvi goristano i živé. Oni so svojega Gospôda vidli mrěti. Či bár ně vsi, ali eden vučenik i pár žensk so dónok tam stáli pod Kristušovim križom. Ništerne ženske so túdi navzôči bilé, gda so Jezua v grob položili. Da je Jezuš mrô, tó je gvúšno, tó je resnica. Na trétji dén pa angele nájdemo vu grobi, ki tó právjio: Ka iščete toga živôčega med mrtvimi? Nega ga

eti, nego je goristano. I vóidôče hitro so běžale od groba, ár je trepetanje i groza na njé přišla. I nikomi so nikaj ně erkle, ár so se zbojale. I gda so pravile eta apoštolom, i vidile so se njim liki zblódnost reči njihove, i ně so njim vervali. Samo gda se je Gospôd sam pokázo ednomi ali drúgomi, nazádnje vsem edenájestim etak njim govorěči: mér vam bojdi! samo té je obládala vera, radost i lúbězen njihovo dvojnost i boja-zen. Té dvanájesti vučenik je pa esče svoje prste želo vrčti v znaměnje cvekov, samo tak je ščeo vervati. Po tej dogôdkaj so pa vsi vučenicke vervali, da je Kristuš řesan gori stano. Tá njihova vernost i veselě je postánola fundament vsě tisti děl, ka so oni velkoga i čúdnoga napravili i přeživeli.

Brat i sestra, jeli si ti žé túdi najšo tó radost i tó vernost? Naš Zvellčitel Jezuš Kristuš je goristano od mrtvi, živé, ně v vozi, kak tistoga nemškoga hercega sin, od toga nam gvúšno piše světo pismo. Cěla krščanska maticérkev, vsáki blájženi člověk, ki je do etiga mao spozno i občúto vúzemsko veselě, vse vse tó je bo-že pismo k nam, štero nas tróšta erkôče: ne jôči se tak britko pri škrinaj i grobaj tvoji lúb-léni, nego veri, lúbi i vúpaj se, ár je Jezuš ob-ládao smrt, on je mrô, ali na trétji dén je gori stano od mrtvi, i živé na veke, naj túdi mi i naši lúbléni po smrti goristánemo od mrtvi i živěmo naveke v božem králeství v nebésaj.

Lětno glávno správišče Puconske fare.

(Nadaljávanje.)

Pieteta je človôči čútov edna nájplemenitěša; člověčega karaktera pozdignjeni lépi tég.

Posádjenje pár falátov korin na grobi, ednoga na hitroma spletenenoga venca položeně na križ, esče neznamenuje pietete; znábídti je li njé nahitroma premínôče znaměnje. Z svoji lú-bezníkov se spomínajoča pieteta před Bôga želé stôpiti, naj tam vu Gospodna smileno lúbězen poráča svoje odseljene lúbezníke. I dokeč před Gospodna licom se moli za njé, vu dúhi je vkú-per ž njimi.

Zahválnost i dobra pristojnost nagli želeta od nás túdi tó, naj grob naši lúbezníkov nake-liko je mogoče obravňávamo, vrédi mámo i gda smo mogôči, ga obiščemo.

On národ, z šteroga dúše vövgásne plamén pietete, zgúbi svojo prikápčenost z nébov. Za-

nemárjeni grobi na cintori počivajoči pústinost dúhá živôči kážejo. Spravmo záto vu potreben réd svoje cintore.

Spodobna moja dúhovna račundánja zdá nebom nadaljavao, nego se nakrátki spomeném z toga, ka pôleg moje móči i dúšne vèsti sem hito církev mojo vu pretečenom leti domá i zvóna dúhovno slúžiti.

Jan. 10 ga i maja 10 ga sem v Andreji držao Božo slúžbo i vobslúžavao Gospoduovo sv. večérjo. — Vu postni nedelaj zvón predge sem meo predávanje pod etim titulom: Človeči áldovi okoli Božega áldova. — Jun. 11-ga sem meo sv. govor vu Bokračí, ob prilíki 10 letnoga jubileja tamošnji ogengasilcov. — Jun. 28 ga sem vu Seji držao Božo slúžbo i vobslúžavao Gospoduovo sv. večérjo. — Jul. 5 ga sem v Morávci meo sv. govor i blagoslovo znôva vózmálano církev. — Septembra 6-ga sem v M. Soboti na správišči seniorátnoga G. A. filialnoga drúštva meo govor od ete téme: Naša odgovornost do Gustav Ad. drúštva. — Sept. 19—22. sem taovzeo v Osijeku na glávnom správišči jug. G. A. drúštva i na kurzi za dúhovnike držanom istotam. — Vsáko útro adventni svéti i tíhi dnévov sem držao ráne pobožnosti, gdare mojega premišlávania dugovánja je bilo: Krstšansko mišljenje i karakter vu biblijski kápaj. — Dec. 6 ga sem v G. Gornji Petrovci držao Božo slúžbo i rávnaté pri ôsvetki Gustav Ad. drúštva sem istotam govor meo od ete téme: Gustav Adolf i Gustav Adolfa drúštvo. — Vu vsê šoláj naše fare i vu večí šoláj Sobočke i Bodonske fare sem kontrolirao verenávučno včenjé. — Sebê aldúvajôč sem hito slúžiti našo drágo církev z redjenjem Dúševnoga Lista i Evangeličanskoga Kalendarija. —

Zahválno spomeném, ka sept. 1-ga so Šoštárec Franc dúhovnik z Subotice meli v našoj církví sv. govor; sept. 20-ga pa Kúhár Franc morávski administrátor ino so isti dén popoldnévi blagoslovili na nôvo predelani vodovod na Gorici. — Dec. 6 ga so Godina Štefan petrovski dúhovnik držali eti Božo slúžbo. — Z lépim redovékom smo posvétili reformácie svétek, Žensko drúštvo pa svoje létno správišče. — Božični zvečarek smo túdi z bogatim redovékom obhájali, pri šterom so gláven tao mela pod vodstvom Jonaš Štefana kateheta naša šolska deca. — Konfirmáitvani so vsi obdarúvani bíli s spomenka listom na konfirmácijsko, vsi nôvi hižnicke pa z Biblijov.

Z bliskmi napunjeni obláki kmičljo nébo obri nás i na podmiranoj zemli oprávlamo naše vsákdenněšnje delo.

Vu Špániji meščanska bojna opúšćava. Próti Bôgl se boréčim altáre rúšéčim verna hči katolíčanske církvé, Francija, lífra rožjé.

Vu Rusji nôva sôdba rúmi vdíljek. Hoháre nôvi hohárje vlečéjo na gaoge. Nemíroven je ves svét. I v etoj svétovnoj stávi túdi mi trpímo. Potrébno nam je spcznati ono právo istino, ka je človečanství jedíno Kristuš zmožen pomótti. Zavolo vsega toga pa mi evangeličanci tēm krepkéše stojmo vkúp vu stálnosti k veri naši očákov, vu vernosti k našoj církví, vu šteroj se nam evangeliom prevedno znôva glási.

Z citranjem k Fil. 1, 27—2, 5 popisani sv. rěči so dúhovnik dokončali svoje naznanilo, za štero so fárni inšpektor vadlúvali zahválnost z tēm zamerkanjem, da šetújejo vsi verníci naprédána opominanja zdržati.

Zatém je správišče na porácanje fárnoga inšpektora vkúpglasno sklenolo, ka zarôčeni pári nájkesnê do 14. vóre morajo priditi k zdávanji, kesné pridôči se isti dén nesmêjo zdati; nadale je sklenjeno, ka dúhovnik nesmê vódati níkšega potrdila i nesmê níkše slúžbe opraviti takšim, šteri so nê vrédi s svojov cerkvenov dáčov.

Potom je správišče odobrilo obračun i pro-račun. Notrijemánja je bilo 56.912.79 D, vódádávania 50.959.76 Din. — V gasaj má fara 28.025.93 Din. — Zlídava nôve vérstvinske hrambe pri farofi je odobrena i pôleg mogočnosti se tó delo začne taki po vúzmi. — Odposlanci na senioratna správišča za 3 leta so zvoljeni. — Štipendij vu šumi 500 Din z fundácie seborborskoga nemeškoga Luthár Gergora i familije je votirani Luthár Károlji dijaki trg. akademije v Maribori. Po razprávanji rázložni ménši dugovánj so fárni inšpektor zahválili nazôči bodóčim vkúprazmeto, mírovno tanáčívanje i správišče so zaklúčili.

Edna nôva prošnja! *)

Lübléna deca!

Tam na severnozáhodnom kráji naše domovine, gde nam je Austrija mejáš, pri Muri na nigdašnjem Štajeri, je naša nájmíljša evangeličanska gmajna, Apače. Vu eto lépo krajino Slovenski Gorici so se naši prekmurski evangeličanski verebratje že pred níšterno desétlétmi pre-

selili. Onoga časa so pod radgonsko gmajno slišili i tá so hodili vu cérkev. Ali Radgona je od 1919 leta avstrijska i granica je njé vkrajzaprila od svoje cérkvi. Apače je od Murske Soboty 28 km. i od Maribora 42 km. daleč. Med njimi vnôgi bregôvje ležijo i železnica tūdi nejde tamtá. Samo rejtko je mogo eden, ali drūgi farar tápridti Božo slūžbo držat; deca so nej meli veronávuka. Ti drūgi lūdjé so pápinci i dostakrát preveč nepotrplivi prôti našim evangeličanom. Preci se njim je preprêčilo Bože slūžbe vu šôli držati. Evangeličansko šolsko deco so poskusili vu pápinski veronávuk čaliti ali prisiliti, naj bi je k njihovej veri za neverne napravili. Či je eden evangeličanec mrô, so njemi nê dāli na brūtivi rédnoga mesta, nego so ga pokopali vu kôt k samomorcom, ali pa v járek zvūna cintora.

Záto se je 1929 leta osnouvila v Apači evangeličanska gmajna, k šteroj prêk 300 evang. dūš sliši, šteri so v 28 vesnicaj raztorjeni. Z velkim trūdom se je spravilo i goripostavilo tô, ka edna gmajna potrebūje. Dnesdén má žé tri cintore v Apači, Ščávnici i Gornji Radgoni. 35 decé se vči evang. veronávuk vu trê šôlaj. Vsako nedelo jeste v Apači vu molitvárnici slovenska Boža slūžba i nemška biblijska vôra. Mladézen má tūdi cêrkevno i mrtvečno dalárdo. Od leta 1931 tūdi má Apačka ev. gmajna svojo lastivno molitvárnico i dūhovničko stanovánje ino tri plūge zemlé.

Vse tô se gvūšno dosta i lèpo vidi. Ali tá gmajna má preveč veliki dūg: 160.000 Dinárov! Njé kotrige doprineséjo vse, kelko so mogôče. Ali tá hūda vérstvena kríza njim vnôge brige dēla. Tūdi dosta drūgi njim pomagajo vsakše leto. Zdá pa se vūpajo evangeličani v Apači, Ščávnici i ti vu 28 vesnicaj raztorjeni, ka vi vsi, evangeličanska deca v Jugoslaviji, njim pomorete olehšati bremen njihovoga velkoga dugá. Za tô morete letos vaš Gustáv Adolfa Decédár nabérati. Naj bode tē dár tak veliki, ka tam vu toj nájmłájšoj gmajni veliko radost i zahválnost obūdī!

Lūbeznívo vás pozdrávla Vaš dūhovnik
MAY GERHARD.

*) Vsáko leto tūdi se nabéra Gustáv Adolfa Decédár. 1934. leta je Decédár 10.816 Din, 1935-ga 11.067 D i 1936-ga 11.430 Din vōzaneso. Letos po cēloj našoj pūšpekiji Apačkoj raztorjenosti bodo otroki nabérati. Trōštamo se, ka naši otroki se radi odpovējo od ednoga, ali drūgoga, naj morejo tēm bole na pomoč biti tistim, od šteri se nam piše vu etoj prošnji. (Red.)

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „... Smrt je požrêta vu oblādani. Gde je tvoj, ô smrt, žalec? Gde je tvoje, ô pekel, oblādanje? (I. Kor. 15, 54—55.)

Štiridesét létница. Naši časopisov veren čtenjār i vrêli širitel, Vukan jožef sodišinski veški kurátor so nê dávno obhájali 40 létnico svojega v hištvo stoplénja. Ob toj príliki so z rečmi sv. písma (Žolt. 31, Žolt. 121, Mat. 19, 4—6) znôvič vu Bôga položili svojo vūpazen ino njemi dāli hválo, ka so skôz 40 lét vu dobri i hūdi dnévi s svojov tūvárišicov vu nevkleknjenoj vernosti i goréčoj lūbéznosti obstali. Mí tūdi želēmo njima notri do groba mirovno, zadovolno vkūpživlénje!

Zagreb. Vu evang. fari v pretečenom leti se je narôdilo 46 otrokov, konfirmálivani je bilo 10 dečkov i 11 deklic, zdalô se je 18 čisti i 20 mēšani párov; mrlô je 48 oséb; vu našo cêrkev je prestopilo 26 oséb, z naše cêrkvi je vōstopilo 8 oséb.

Glihnost! Vu „Novinaj“ se je dalô čteti, ka so se prekmurski banski svetniki (vsi so rim. kat. vere) z celim srcom zavzéli za vse potreboče naše krajine i prosili različne pomoči. Podpore so prosili tūdi socijalnim nāstavam, (siromaška kúhinja v Soboti, Sirotišnica v Turnišči, Dijaška kuhinja v Soboti, Dijaški dom „Martinišče“). Li od našega Evang. Dijaškoga Dôma smo nê čteli nikšega spomínanja. Tô edno znāmo, ka je lāni naša prošnja odvřzena bila. Radi bi se vūpali, ka se drūgoč z nás tūdi spomenéjo, naj nam niti na pamet ne príde misliti, ka smo nê glihni, ali si bojdi enākoprávni.

ADVOKAT

Dr. BRUMEN TONE

je otvoril svojo pisarno v Murski
Soboti in se pridružil pisarni advokata
g. Koder Frana.

Blôdno i drzno písárívanje Křeklovíh Novin. „Novine“ od 28-ga febr. t. l. pišejo eto predrzno vêt: „... V Lendavski gorica j je mrô nad 70 lét stari Šukler (?), ki je že več lét bio betēzasti. Bio je vkūp z ednov luterankov. Nê se šteo zdāt v našoj cêrkvi, zato nê mogao biti spovēdani. Zatogavolo se je dao pregúčati i je prestôpo k luteranom. Pa samo 2 tjedna bio luteran. Boža rōka ga je doségnoła i njemi vgásnoła živlénje. Mrô je nespovēdani...“ Vendar je nê vrēdno citirati tē blôdne reči, v šteri je dosta neresnice, ali da vidi svēt, kakši dūh ravna Novtne, dolī je spīšemo i tūdi za voło odgo-

vora na tó. Prvič: je te Šüttner (ně Šükner), 79 lět stárec ně „bio“ vküper z ednov „luterankov“, nego je zdáni bio žnjôv v evang. cerkvi i přěšnji popev-je so ga brezi mrcvářivanja spovedali, gda je želo; nŏvi pápinski pop 'ga je pa pritiskávo, naj v pápínsko cerkev se ide zdávat (gda je že 18 lět zdáni bio!) i ženi, ki je popa šla na spoved zvát, je pismo dao, da je prej zdávanje v našoj (evang.) cěrkvi „naveljávno“. (Tak predrzni znájo biti!) Drügič: te Šüttner je rojeni evangeličanec bio i za volo svoje prvěše žené je postano pápinec. Popolnoma neresnično je, da bi ga štoj pregovárjo, sam je želo nazáj, ár je pravo, da čüti, ka nede dugo živo i rad bi v onom vadlŭvánji mrô, v šterom se je narôdo. I kak veselí je bio, gda je Kristušovo večěrjo vzeo, kak je tŏ Jezuš zapovedao, i ně samo tak spolovice. Mi nikoga ne nagovárjamo, ár je tŏ nepotrěbno. Ki na sveklost želě, sam tá nájde. Ně dávno je našoj ednoj deklini ja na ně lěpi način'bila zéta vera. Prvle poštenjé, potem vera i Novine so fest gratulěrale. (Dober apetit!) Pa ste jo znŏva krstili, če tüdi je po glávi že bila kršćena. Trétjič: té stárec je že nov. 21-ga priglásó, da vŏstŏpi z r. kat. cerkvi, tak je neresnica, da je samo 2 tjedna bio v našoj cerkvi. Nájvėkša blŏdnost je pa tŏ, ka bi ga Gospodin Bŏg za toga volo z smrtjŏv pokaštigao, ali ne pišete samí: „... ki je že več lět bio betežasti?“ Bio je i če eden 79 lět star betežasti stárec merjě, tŏ je Boža milošća i ně kaštiga. Tŏ te nájvėkši farizeuš nemre potvářjati! I lehko smrt je meo. Tisti pa, ki je od njega te nepošćene reči napiso, ešće nevě, kak de šŏ z světa! Ki odŭřjávania plámén nětijo, dostakrát v odŭřjávania plámni sami zgorijo i tákše zaistino „dŏsěgne Boža rŏka“. Kak gnŭsno je, či ešće tím mrtvim ne dá méra vaša nestrpnost. Deněšnji dogodki světa bi vam lehko bilí memento, da bi dosta pametněše bilŏ v Bŏgi i Kristuš i vervájŏčim vküper se boriti prŏti šatani, kak pa te vu dŭš računi slaběše vedno ponižavati. Mogŏče vam tŏ do rázuma pride ednŏk, gda de že, Bŏg ne dá, kesno. Šk.

Křiževci. V cvetěci mladosti, komaj 30 let star se je odselo dne 16. febr. 1937 v večnost Hari Geza v Křiževcih, edina zaslomba svoje dovce matere i edini trŏšt svoje lŭblěne mláde tŭvářisce. Kak od vrloga gasilskoga pajdáša, pri grobi je vzeo od njega zádni slobŏd Dšuban Jožef predśednik gas. drŭštva, gasilski pevski khoruš pa je popevao genlŭve žalostinke v zádni z-Bŏgom Žalost je tém vėkša pri hiši, ár je 3. t. m. odišŏ za očom tüdi njegov edini máli sinček Lajči. — V Kančevcih je preminola dne 10. t. m. daleč okoli znána pobožna gmajnarica, rojena

Pojbič Franciška, tŭvářisca Kerčmar Jánoša i punica glávnoga kurátora evang. gmáne křiževske g. Olasz Ádama, v 63 let starosti. Pokopali so jo z velikim táljemánjem verníkov, pri šteroj prilíki je popěvao genlŭve žalostinke křiževski gasilski pevski khoruš.

Turobni glási iz Gornje Slavečke fare.

Odselili so se zádni mēsec vu večnost: Rogan Franc iz Sotine v 79. l. st.; vd. Pozvek Terezija, roj. Benko, iz Dol. Slaveč v 72 l. st.; Škodnik Jurij iz Gor. Slaveč v 86. l. st. (V toj osebi so Škodnik Jánoš naš bivši gmajnski skrbnik svojega očŏ zgŭbili); Vidonja Štefan, vd. iz Dol. Slaveč v 74 l. st. (z njim smo zgŭbili tüdi ednoga vrloga čtenjára našega lista). — Tě pokojni naj májo sladtek grobski sen! Ti žalŭvajŏci pa si naj počínějo vu Božem sv. ravnánji!

Pŏšta. Škrilec Z. Montevideo. Pěneze dŏbili. Topla hvála za trŭd i vrělost. Naskori vu písmi več. — Emri Mari-Baltimore. Pěneze zahválno prejěli. Bŏg Vama dáj potom bŏgše zdrávje i zadosta radosti vu Gospodni. Naskori dobite edno knjižico, z štere stanovito dosta trŏšta bodete zajímali.

Samovolni dári na goridržanje Dŭševnoga Lista: Cipott Jánoš Polana 3 D, Domján Štefan Brezovci 5 D, Nemec Marija Francija 8 D, Goričanj Franc Polana 5 D, Franko Štefan Markišavci 3 D, Kŭhár Ivan Morávci 3 D, Rátkai Ődŏn Andreci 20 D, Flisar Ernŏ Puconci 5 D, Sečko Jánošova Gorica 2 D, Jarnevič Peter z tŭvářiscov M. Sobota 50 D, Kŭhar Franc dŭh. Moravci 40 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdćna hvála!

Ka nŏvoga? Naš parlament je odobro pro račun, ki znáša 10.910 mil. Din. Zemlŭški dávek znáša 10% katasterskoga donosa. — Nemški zunánji minister baron Neurath je bio v Beči na obiski, gde so hitlerovci pri toj prilíki moćno demonstrěrali; policija je komaj gorzdržála rėd. — Mussolini je odišao na inspekcijsko potovánje v Libijo. — Na italjanskom dvori je grátalo velko veselje: prestolonaslednik Umberto je dobo sina. Za volo té radosti so se tüdi v Abesiniji vršile manifestacije, štere so se pa žalostno skonćale, ár so Abesinci težko ranili italjanskoga podkrálja gen. Grazzianija. Na té čeměre so zgrabili zeta bivšega kralá raso Desta i ga usmrtili. — Velki tao naše pšenice so v zádniom časi spokŭpili Francozi, ki so jo pa dale ŏdali valencijskoj vládi v Španijo. Zgŭbićka so meli na njoj 28 mil. frankov. — V Franciji bodo notránje posojilo podpŭšivali. — Letos bode velka svetska razstáva v Parizi. Za zgrádbo paviljonov je vláda obećala 165 mil. frankov, dála pa bo samo 100 milijonov zavolo slaboga finanćnoga stánja. — V Ameriki v fabrikaj štrájka 85.000 delavcov. — President Roosevelt je

navkriž prišao z nájvišjim sodiščom zavolo njegovo-ga delokroga. V tom pitanji je 16000 fiškálišov proti glasovalo i samo 2500 za njega. Glasovanje je šlo potom odvetniških zbornic. — V Angleškom spod-njem parlamenti je odbor zavrno, zahtevo Nemčije, ka se njoj naj nazáj dájó kolonije. — Za Madrid krvávi boji tečėjo; rděči so zdaj v prvo linijo pos-lali 2 mednárodniva komunističniva dandára, ár so ščeli magazine za hráno oropati. — Vojvoda Vind-sorski se poleti za 4 mesece naseli na Koroškom v Avstriji, gde se zdá z go. Simpsonovo. — V Belgiji je na pô m. snegá spadnolo. — Z novim finančnim zákonom so pri nás vódáne ništerne uredbe; či se učiteljica péroči z neučiteljem, se more odpovedati slúžbe. Po novoj uredbi se podugša termin za vla-ganje prošenj za znižanje kmečkih dugov do 1. ju-nija t. l. vsem onim, ki so žamüdili prvěši termin 31. dec. 1936. i njihov dug presega 25.000 Din; prošnje se vlagajo na sreska sodišča. Kmečki dužni-ki, ki so pod zaščito, se lahko privátno poravnajo s hranilnicami do 1. junija t. l. v takšo formo, ka bo-do znižani dug plačüvali v 12 létaj direktno pri hranilnicaj po obrestnoj meri $4\frac{1}{2}\%$ namesto 3% pri Priv. Agr. banki potom davčni uprav. — Po izjavi g. bana dr. Natlačena se bo letos začela zidati nova moderna bolnica v Soboti.

Turobni glási. Zádjni mēsec so se z Pucon-ske fare odselili vu večnost: Lendvai Maria, roj. Horvath v Moščanci, stara 36 let; Bohar Ivan cestar v Moščanci, st. 58 l.; vd. Merica Janoš v Predanov-ci, st. 83 l.; Kuzma Maria, roj. Sapač v Pužavci, st. 61 l.; Banfi Mihalj na Gorici, st. 69 l.; Kous Kata, roj. Slavic na Gorici, st. 51 l.; Šerüga Žuža, roj. Šántavec v Pečarovci, st. 67 l.; vd. Podlesek Kata, roj. Poredoš v Šalamenci, st. 81 l.; Kocen Ana, roj. Miholič, v Sebeborci, st. 51 l.; Podlesek Gizela, roj. Kocen v Sebeborci, st. 27 l.; Flisar Ana roj. Fartelj v Brezovci, st. 47 l. — Najšmájó sladtek grobski sēn i bláženo goristanēnje!

Samovolni dári. Na Dijački dom: ml. Šiftar Štefan Gorica 20 Din. — Na nesprihlivi vēnec Lut-hárove Flisár Šarolte: Dolinar Jolanka Puconci 30 D, ml. Šiftar Štefan Gorica 10 Din. — Topla hvála.

Novo. Novi prevod Evangelija po Lukači je izšel pri Britanski i inozemski svētopisemski družbi. Prevod je naredo profesor filologije gospod A. Vil-har. Novi prevod bo dobrodošel za študijske svrhe, ter se drži Tischendorfovega po Nesleji prejenega grškega besedila. — V pripravi je celi Novi Zakon, ki bode najbrž že koncem tega leta za dobiti. Pri-poročamo Evangelij po Lukači vsem, ki se bavijo s

temeljito studijo Sv. Pisma. Novi prevod drži korak z nemškim prevodom Dr. Schlattera, kateri spada med najnovejše i najboljše prevode Novega Zakona. Evangelij stáne samo 2 dinara i se lahko naroči pri Vekoslav J. Korošec evang. misijonari Ljubljana-Moste, Prešernova 26/l. Najboljše je poslati denar v znam-kah za pojedina naročila.

Izjava.

Podpisani člani evang. cerkvene občine v Gornji Slaveči prekličemo vse, kar smo zapisali v svojem dopisu od 30. julija 1936 na evangelijskega biskupa g. Dr. Popp Filipa v Zagrebu, ker je vse izmišljeno in neresnično, zlasti vse ono kar se tiče nere-da v upravi financ cerkvene občine Gornja Slaveča in uprave sploh.

Murska Sobota, dne 5. marca 1937.

Hajdinjak Matija, krojač, Dol. Slaveča 75.
Bertalanč Jožef, gostilničar, G. Slaveča 104.
Škodnik Evgen, posestnik, G. Slaveča 26.
Fartek Karol, posestnik, G. Slaveča 6.
Marič Matija, posestnik, Nuskova 84.
Gomboc Jožef, posestnik, Dol. Slaveča 4.
Gomboc Štefan, posestnik, Dol. Slaveča 4.
Frumen Ludvik, posestnik, Dol. Slaveča 45.
Potočnjek Franc, posestnik, Dol. Slaveča 86.
Pozvek Jožef, posestnik, Dol. Slaveči 2.
Potočnjek Štefan, posestnik, Dol. Slaveča 111.
Pozvek Franc, posestnik, Dol. Slaveča 130.
Celec Štefan, posestnik, Dol. Slaveča 81.

Vu nami bi se mogla Boža díka bliščiti,
kak sunce vu kaplicaj rosé.

Bodelschwingh.

Biblija v španjolskom orsági.

Ednók je prišao biblijski kolporter (razširjavec) do vési v okolici Toleda i ponüdjávac Svéto pismo po hišah. Pri tom njemi je prišao na pot dühovnik, vtrgnovši njemi z rôk Svéto pismo, vrgao na zemlo i kričao: „Té krivoverske knige nesmejo vu vés!“ Prileteli so lüdjé i že je letelo kaménje, tak da je kolporter mogeo bežati. Pri tom je pa zgübo edno velko krasno biblijo.

Za pét tjednov je šla njegova pot páli tamtá. Ne meo toti batrivnosti, ali ne mogeo nači, kak znôva do vési. — Eden kmet ga je spoznao i zdráven pítáo: „Ali si tí tisti, ki si tü odávao biblije?“ Ja, njemi je bojěč odgovoro. Té pa pojdi bliže, moremo si vsi od tébe kúpiti biblije.

„Ali ne ste Vi tisti, ki ste me tü kaménjali?“

„Ja, ali tū se je zgōdila sprememba.“ Pripovedávo je, kak je eden trgovec tisto drágo biblijo tokrát pobrao, list za listom trgao i zasúkávao v njé sir i salámo. Tak je té drágoceni tisk prišao po cēli vésí i lŭdjé so čteli i čteli vedno več, dokeč niso od dobroga trgovca dobili vse liste. Nastalo je spitáva-nje za kolpolterjem: „Če bi prišao tá z biblijami?“ Zdaj je būo tū i vse odao, ka je meo.

Tak je bila dobrodošla knjiga knjig med lŭdstvom, ali pregánjana od urádnikov pápeške móči v Špániji. Gdé bi bila dnes Špánija, či bi bila Rêč Boža tam dovoljena. (Iz češčine: V. Korošec.

Ka pa bode té?

Eden moški je že več kednôv ležo vu špitáli preveč betežen. Ár je pa nê meo preveč velke bolečine, je vedno od skoronsnjega ozdravlénja gučao i si je nigdár nê zmisló na smrt. Sestra, štera njemi je dvorila, gda je vídla, ka vedno bliže ide prôti smrti i ozdravo nigdár nede, bi njemi z srcá rada pomagála k blájženomi vōpreminénji, ali on se je vsakšemi zgučavanji vkraj ogno, štero bi za vekivečnost bilô.

Té ga je na eden dén gori poiskala njegova mála čérka. Preveč se je veselio i si je dugo zgučávao žnjôv. Vse sta si do nájménšega zgučala: ka bodo vse délali, či on goriozdrávi, kakše pogače de mati pekla i či ona lahko vsebom vzeme bodrija, gda po njega prído. Končno dōnok naprê pride tō dēte z edním pítanjom, štero je mama telkokrát právla domá: „Ali Papa, ká pa bode té, či ti ne prídeš več domô, — ká bode té?“

Na té: „ká bođe té“ je nê znao odgovora dati. Naednôk je tihi gráto. Dōnok to pítanje deteta njemi je nê dalô méra i za pár dni je proso sestro za odgovor. I sestra njemi je dála odgovor. Ona njemi je pokázala Onoga, ki je za njega mrô i z mrtví stano i njemi je pôt pripravo vu dosta prebiválišč Oče njegovoga. Za tri kedne sledi je že nê pravo: „Ka pa té bođe?“ nêgo je doživo: „I té, oh tam, kak de bláženo!“

Edna lêpa ráma.

Ednôk sem obisko ednoga mojega prijátela, ki je velko veselje meo vu kěpaj i jih je dosta lêpi méo vu stanovánji gorizoběšeni po stenáj. Z menom je šô tūdi te máli Herman. Dokeč sva si midva z prijátelom zgučávala, je te máli Herman gori-doli hodo po hiži i je pregledávao te eden od drŭgoga lêpsi kěp vu lêpi zláti rámaj. Gda sem se na pôt vzéô dōmô idti, Hermana pred edním kěpom stojé-čega nájdem, šteroga je pazlivo pregledávao i šteri je edno bojišče predstavlo po bojni. Edna velka ravnica, od zádi kmični obláki, naprej obsijana od mēseca. Ti vu bojni spádnjeni mrtví eden na drŭgom

ležijo, tū i tam se vidi eden oranjeni, ki se na rokē ščé postaviti, ali pa po štiraj se vláčivši išče gvŭšněše mesto nájditi. Povsud na obrázaj se smrtna bojazen i groza vidi. — Rad sem bio, ka sem toga pojba vkraj lahko zvao, ár na obrázi sem njemi vido nepopísano žalost. „Kak se ti dopáadne ete kěp, moj máli?“ ga pita moj prijátel. Herman je rdéči postano. Vidlo se je nad njim, ka či istino povē, odgovor nede prijéten, záto eden čas dvojŭvávši po kēsnič erčé: „Tô je, tō je edna lêpa ráma.“ — Od toga časa se vsig-dár spominam na té odgovor. Či ednoga mladénca vidim v lêpoj moškoj postávi, z visiko odignjenov glavôv, ki grde, rŭžne, nedostojne rečí guči, té si z punov žalostjov morem praviti: „Edna lêpa ráma, ali eden strašno grdi kěp z etoga svēta, — edna dŭša, štera oskrúni vu vsebi Boží kěp.“

Či edno lêpo deklino vidim, alí na njé obrázi se nadŭtost, gízlost, náslad, alí nemorálnost vidi, te si mislim: „Ka valá ta zvŭněšnja lepota, či je dŭša i srcé prážno, brezi znotrášnje čistôče. Samo edna ráma.“ Kakšté velka palača naj bode z nájpěšimi hižami i pohištvom, gdé deca rŭžne rečí vodi prôti eden-drŭgomi i prôti starišam, — hiža brezi lŭbězni je samo „edna lêpa ráma.“ Drági čítel, napravi si tvoj-ga žitka tekáj tak lêpoga, kak se ti vidi, samo na tō pazi, naj nišče ne právi na njega: „Samo edna lêpa ráma.“

Bojdi potrôštani i veselí.

Edna stára pripovēst erčé, ka je vrág ednôk nej dōbo več déla i za volo toga je na odajo poniúdo vse svojo škér edno za drŭgim: hŭdôbo, mržnjo, ljubosumnost, zapelávanje i. t. d. Ali pri vsê té je nájkvêšo cēno proso za strašlivost i cágllost. Gda ga je nikák pito, zakaj rávno za eta tak veliko cēno pro-si, je odgovoro: „Eta so med cēlov mojov škerjôv največe vrédna, ár žnjimi vse lahko naprávim z človeka.“

Eta pripovēst na žalost, dén za dnévom vedno bole resnica postáne. Vnožina ti strašlivi i vu cágllost spádnjeni, ki so vŭpanje zgŭbili vu deněšnji žmetni časaj, vsigdár vèkša bođe.

Či eta na tébe pridejo ednôk, strašlivost i cágllost, ka ti je činiti? Njim mesto dati vu srci i miš-lénjaj je nevarno, zmislí si na eto pripovēst! Nej, tū samo edno pomága — edno resnično: „Skŭšáva te cágllost, si dolipotrěti, té — čini nikaj dobroga tvojmi brati, ali šteromikoli med tvoji bližnji.“

Dosta mōdrosti je vu rečáj one nigdašnje prájle, štero so milŭvali drŭgi lŭdjé, gda je k vnôgim brigam i nevôlam svoje lastivne familije ešče za velko drŭžino svoje sestré se brigala. Tak je mislila: Ne-vola je rēsan velka, ali nebi bili vnôgi od ešče hŭšega obarvani, či bi na sēbe vzéli edno právo nevolu drŭgoga?